

מסורת הש"ס

א) [סנהדרין יט.], ב) [שבעות כד.], ג) [שם], ד) [הלכה משנה רש פי"ז] מהל' סנהדרין כמה פשוט הוא שזה טעות ואריך להיות סובכם את הארבעים דקן אמר בגמ' וכן משמע ומובאר בפי' רש"י וכן בסמ"ג הביאו לשון המשנה סובכם את הארבעים עכ"ל וגם הר"ן בסוף מסכת זו כמה פירושו המשנה מנין הסוסם תגרסו ותוכן לגיט סוסם לגמל וכו', ס) [ברכות יא.], ז) רש"א בשריפה, ח) [שופטים יד.], ט) [נפקותן: מהם שלגשים] [ז"ל וליחשוב ולא], י) [ז"ל השעיה], יא) [שע"ע מוס' חולין קטו: ד"ה בגין], יב) [שע"ע מוס' שבת נד. ד"ה והתנן].

גליון הש"ס

רש"י ד"ה סיני דחייאל וכו' ככלה נמי לירידה לדידה [לחייבה] כנ"ל. משו' י"ב מ"ח סי' ק"ב: תוס' ד"ה מתקוף וכו' דלא דמי. כעין זה מיר דף נ"ח ע"ב תוס' ד"ה וללך:

הגהות הב"ח

א) נמ' משום הצערה לא ליחייב דהא: ב) רש"י ד"ה ה"ג ואם איתא. נ"ב כלומר לג"כ להכעיה לא ליחייב הואיל דחזי ליה לגרעו כדגרגס בספרים ובפי' אלו שכתבין הוא דגרסינן ליה ויע"ש בדף מז ע"ב: א) ד"ה הרמב"ם וכו' גוף אחד הוא ועשאו: ב) תוס' ד"ה מתקוף וכו' דהשתא דפרין טובא גפרוך. י"ב כלומר א"כ קשה דחזי קא משני ובע"כ ז"ל דתלמודא קא סמיך אשטיחא דתנא ושייר כו': ב) בא"ד וזריך לומר ע"כ: וכו' ולעיל קאמר א"ל מני תנא שמה וכו' דלא דמי לדעיל קתני שמה ומי י"ט. י"ב וי"ע בגמ' המוס' פס"ק דיבמות דף ג. פ"ק דקידוש דף טו: ז) ד"ה שהרי גוף א' הוא ועשאו וכו' כירססו. י"ב כלומר כפי שיטתו דטעמא דפסולי המוקדשין הם שני גופין דמתקדשין קדשים ומקטנו חולין כמו שפי' בחולין דף קטו ע"ב: ח) בא"ד ניחא דהוי דר' יצחק:

מוסף רש"י

משום הבערה. שלא לזורך. להצערה מלאכה חייבין וביטול מלאכה לעגמו [פסחים מז.]. גיד הנשה של נבילה. דלוקה על אכילתו משום נבילה [שם]. שותים על אכילתו. אוכל גיד ואוכל בשר בחלב. ושלש על בשולו. משום הצערה דיו"ט ומשום ביטול דיו"ט ומשום מבשל בשר בחלב אפילו בחול [שם]. דאיתיה בשאילה. לחם להסיר האיסור

אלו הן הלוקין

משום הצערה. דלי הוה איהו מצעיר וחצירו מבשל הוו תרוייהו חייבין דמצעיר ומבשל אבות מלאכות אלמא מיחייב משום יו"ט שמים הצערה וביטול: ה"ג ואם איתא ^א) אהצערה לא ליחייב דהא איחייב ליה משום מבשל: גיד הנשה של נבילה. דלוקה אף משום נבילה שאכל:

שלש על ביטולו. ביטול בשר בחלב וביטול שלא לזורך יו"ט והצערה שלא לזורך ושמים על אכילתו אכילת גיד ואכילת בשר בחלב. ואם איתא דמפקת הצערה ומעיילת אכילת נבילה הוי איסור ג' על אכילתו: ואזכירם **עלי הקדש מהבא**. ואשריהם תשרפון באש לא תעשון כן לה' אלהיכם: **השמר בנגע הטרעם**. ואמרין (שבת דף קלג.) בקוץ בחרתו הכתוב מדבר והשמר הוא לא תעשה: **נילקי נמי**. כגון שהיו כלי מתקריה מע"ז אשירה: **קוץ אילנות טובות**. בהליכתו: מי קא

חייאל עליה. ה"ה הוה ליה נשבע שלא יבטל המזוה ונפקא לן מלהרע או להטיב צעצועות (דף כה.) דאין זו שצועה: **מיגו דחייאל עליה שצועה כו'**. היינו איסור כולל. ואיסור מוסף כגון שצמתיכה עגמה נוסף איסור כגון אילו נוסף על היו"ט איסור ע"י שצועה זו וה"ל מוסף דומיא דאשת איש ונעשית חמותו דמוסף הוא דמעיקרא קיימא ליה בחנק והשתא קיימא ליה ^א) בסקילה א"י חלב דנוטר מעיקרא קאי עליה באיסור חלב והשתא איתוסף עליה איסור נותר. ואיסור כולל היינו שאין איסור נוסף על החתיכה אלא כולל אחרים באיסורא כגון שנשא אחות חמותו דמיגו דמימסר כבולו לחמותא איתסר נמי בחמותו משום אחות אשה אי נמי כגון חמותו ונעשית אשת איש דמיגו דכיליה כולי עלמא באיסור אשת איש ^ב) כללה נמי לדידה לחייבו שמים: **בנויר שמשון**. ע"י מלאך קיבל נזירות עליו דההוא אין לו שאלה דלזוי שלמעלה הוא: **נויר שמשון כר טמוי למסים הוא**. כלום אסור הוא להיטמא למסים אדם שמקבל נזירתו ע"י מלאך הא אמרינן במס' נזיר (דף ד:) שמשון הוטר לטימא למסים ובעי לאפוקי מהאי קרא» ויך מלאה וממשים י»וגו' ופרוך ליה אימא דשיניהו גוססין אלא גמרא. ואית דמפרשי נזיר שמשון נזיר מן הצטן וקשיא לן ההיא נמי בשאלה איתיה שהיה אצוי יכול לישאל עליו ואפילו מת אצוי בשאלה מיהא הוה ההיא שעתא: **המרביע שור פסולי המוקדשין**. שנפדה אפילו על מינו לוקה שהרי גוף אחד ^א) ועשאו הכתוב שני גופין דתורת חולין ותורת קדשים יש עליו תורת חולין שמוטר באכילה מחוץ לפתח אהל מועד כאילו לא הוקדש מעולם ותורת קדשים שאסור בגיזה ועבודה כדאמרין בספרי (נראה יז טו) בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר (דברים יב) כמה הכתוב מדבר אם בבשר תאזוה הרי כבר אמור כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' כי תאזוה נפשך וגו' אם באכילת קדשים הרי כבר אמור כי אם במקום וגו' שם תעלה וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שנפדו תזבח ולא גיזה דאסור בגיזה ועבודה בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלצין והלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים או קדשים על חולין וכן במנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיגו בפני עצמו חולין וקדשים הוא וחייב משום כלאים דחרישה דהוא עצמו כלאים שעשאן הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראיא מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר תימנה הוא: **בתנ"י שנאמר במספר ארבעים**. והפילו השופט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר (דברים כה) וסמך ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב במספר ארבעים מנין שהוא סובס את הארבעים כדמפרש בגמ' דמדלא כתיב יכנו ארבעים במספר אלא במספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מנין הסוכס הארבעים חשבון המשלים סכום של ארבעים שגורם לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויות להשאלה**. בגמרא מפרש:

אלו הן הלוקין פרק שלישי מכות

כב.

אל"א הבא במאי עסקינן שבישלו בעצי הקדש. ואם תאמר לילקי משום הזיז צמעילה צאזכרה וי"ל דלא חשיב אלא לאו דאיתנהו צפחות משוה פרוטה:

מתקין לה רב אושעיא וליחשוב נמי משום זורע בנחל איתן. קשה דהשתא ^א) פריך טובא ^ב) (ונפרוך דלא) משני מידי וזריך לומר ^א) דע"כ דתנא תנא ושייר ולעיל קאמר אלא תני תנא שמונה ואם אמרת תנא ושייר שמונה ומני י"ט צמד ואם איתא דאיכא מו מלקות משום י"ט היה לו למנותן צשתים אצל הכא יכול להיות דלא איירי תנא למחשב כל הני גוויי דזורע צנחל איתן ומוחק את השם: **אמר ליה כגון דאמר שלא אחרוש בין בחור בין ביו"ט**. וקשה דאכתי ליתא צלאו והן כדפרך פ"ג דשבעות (דף דד. ושם) גבי שלא אוכל נבילה ושמוטה דפרך מי איתא צלאו והן ואולי י"ל דמשכתת לה צהן כגון עפר תיחוס דלית צה חיוצא מן המורה צלומה חרישה:

שהרי גוף אחד ^א) ועשאו הכתוב ב' גופים. הקונטרס פירש כגרסתו ור"מ פירש צענין אחר כמין חומר דכתיב ציה כצני וכאיל שהם צ' מינין וצוה הפירוש מיושב הא דלמארי צצכורות (דף לג.) תלתא צני ואיל כמיני צו חד לכדכז יצחק ומד לכדז' ^א) (יהושע) ופירוש הקונטרס לא אמפרש למילתייהו והשתא ניחא ^א) הא דרבי יצחק ורבי ^א) יהושע דהכא ^א): **המנהיג בשור פסולי המוקדשים** לוקה. ודוקא אי מושך השור משוי בגופו אצל צלא המשכה אין לוקה צנהגה דאם לא כן לעולם לא יוכלו להנהיג שור פסולי המוקדשים ממקום אחר ^א:

הא ועומד מהר סיני הוא א"ל כגון דאמר שבועה שלא אחרוש בין בחול בין ביו"ט דמגו דחלה עליה שבועה בחול חלה עליה נמי ביו"ט ^א) מידי דאיתיה בשאילה לא קתני ולא ^א) והרי הקדש בבכור והרי נזיר בנזיר שמשון נזיר שמשון בר איטמזוי למתים הוא אלא האי תנא איסור כולל לית ליה אמר רבי הושעיא ^א) המרביע שור פסולי המוקדשים לוקה שנים אמר רבי יצחק ^א) המנהיג בשור פסולי המוקדשים לוקה שהרי גוף אחד הוא ועשאו הכתוב כשני גופים: **בתנ"י** ^א) כמה מלקין אותו ארבעים חסר אחת שנא' ^א) במספר ארבעים מגין ^א) שהוא סמוך לארבעים ר' יהודה אומר ארבעים שלימות הוא לוקה והיכן הוא לוקה את היתירה בין כתפיו ^א) אין אומדין אותו אלא במכות ראויות להשתלש אמדוהו לקבל ארבעים ולוקה מקצת ואמדו

חולין וקדשים שני גופין דתורת חולין ותורת קדשים יש עליו תורת חולין שמוטר באכילה מחוץ לפתח אהל מועד כאילו לא הוקדש מעולם ותורת קדשים שאסור בגיזה ועבודה כדאמרין בספרי (נראה יז טו) בכל אות נפשך תזבח ואכלת בשר (דברים יב) כמה הכתוב מדבר אם בבשר תאזוה הרי כבר אמור כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך וגו' כי תאזוה נפשך וגו' אם באכילת קדשים הרי כבר אמור כי אם במקום וגו' שם תעלה וגו' הא אין הכתוב מדבר אלא בפסולי המוקדשין שנפדו תזבח ולא גיזה דאסור בגיזה ועבודה בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלצין והלכך אסור להרביעו אפי' עם מינו משום כלאים שמרביע חולין על קדשים או קדשים על חולין וכן במנהיג אפילו מנהיג עם מינו ואפילו מנהיגו בפני עצמו חולין וקדשים הוא וחייב משום כלאים דחרישה דהוא עצמו כלאים שעשאן הכתוב שני גופין. ולא שמעתי ראיא מנלן דחולין וקדשים כלאים זה צוה ודבר תימנה הוא: **בתנ"י שנאמר במספר ארבעים**. והפילו השופט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר (דברים כה) וסמך ליה ארבעים יכנו ודרשינן כמאן דכתיב במספר ארבעים מנין שהוא סובס את הארבעים כדמפרש בגמ' דמדלא כתיב יכנו ארבעים במספר אלא במספר ארבעים יכנו שמעינן דהכי קאמר מנין הסוכס הארבעים חשבון המשלים סכום של ארבעים שגורם לקרות אחריו ארבעים והיינו שלשים ותשע: **ראויות להשאלה**. בגמרא מפרש:

ואמדו

^א) (ראויות להשתלש. כגון י"ח או כ"א או כ"ז, שהיו מכין אותו שתי ידות מאחוריו ואחת מלפניו ומקרא ילפינן לה (בריות יא.).

קא א מיי פיי מהלכות רוחא הלכה ט סגמ עשין עה:

קח ב ג מיי פיו מהל' יסודי המורה ה"א: קב ד מיי פיי מהלכות טומאת זרעמ ה"א סגמ לאזין סגמ: קי ה מיי פ"ט מהלכות כלי המקדש ה"י: קיא ו מיי שם פ"צ הלכה יג:

קיב ז מיי פ"ו מהלכות ע"ז הלכה ז: קיג ח מיי פ"ו מהלכות מלכים הלכה ח: קיד ט י מיי פ"ט מהל' בלאים ה"י: קכז כ מיי פ"יו מהלכות סנהדרין הלכה א סגמ לאזין קלמ: קכו ל מיי שם ה"צ:

❧❧❧

תורה אור השלם
1. ולא ידבק בידך מאומה מן החרם למען ישוב יי מחרון אפו ונתן לך רחמים ורחמך והידבק באשר נשבע לאבותיו: דברים יג יח
2. ולא תביא תועבה אל ביתך והיית חרם כבודו שקץ תשקצנו ותעב תתעבנו כי חרם הוא: דברים ז כו
3. ונתצתם את מוקבתם ושרבתם את מצבתם ואשריהם תשרפן באש ופסילי אלהיהם תגדען ואבדתם את שקם מן המקום ההוא:

דברים יב ג
4. לא תעשון כן לך אלהיכם: דברים יב ד
5. והורדו זקני העיר ההוא את העגלה אל נחל איתן אשר לא יעבר בו ולא יירע ופרפו שם את העגלה בנחל: דברים כא ד
6. השמר בנגע הצרעת לשמר מאד וְלַעֲשׂוֹת כְּכֹל אֲשֶׁר יֹאמַר אֲתָכֶם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם כְּאֲשֶׁר צִוִּיתָם תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת: דברים כח ח
7. בטבעת הארץ יהיו הדברים לא יסרו מפניה: שמות כה טו
8. ויךבסו את החשן מטבעתו אל טבעת האפר בפתיל תבלת להיות על חשב האפוד ולא יוזח החשן מעל האפוד: שמות כח כח
9. כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה להפשיה לא תשחית את עצה לגרם עליז גררן כי מפניו תאכל ואותו לא תכרת כי האדם עץ השדה לבא מפניך דברים כ ט
10. והיה אם בן הבות הרשע והפילו השפט והקדו לפניו כדי רשעתו במספר: ארבעים יבנו לא יסיף פן יסיף להכותו על אלה מכה רבה ונקלה אחיך לעיניך: דברים כה ב-ג